XI. Karja wälja laskmise juur

Kirju kari keskel Jeesus kaib karj
eel Maarja karja järel mina ise
teen tara karja ümber. Nü körge
kui maast taewa nü tihe kui
jõhwi sõel, nü lai nagu kirwe
laba. Põõsa taguse süda nü pe
me kui laba kinnas. Põõsa tag
se hambad nü pehmed kui
neitsi nisad. Aamen.

I Jutt.

Mania saare peal elanud üks kord
üks wana peremees: Üteldakse et tema
olnud nü sugused sõnad, kes ussid
iga tahes metsast lasknud wälja
tulla. — Üks kord olnud ta kuhja
loomas ja sulane olnud kuhja
otsas heinu wasta wõtmas. —
Peremees olnud juba ära wäsind heinu
tõstes. Süs ta kutsunud sulast maha

kuhja otsast, üteldes: „Et tule tõsta sina
kua heinu muast üles, mina olen juba
wasind." Nüüd lähen mina kuhja otsa. —
Aga sulane ei tule kuhja otsast maha. —
Nüüd wana peremehel läinud süda täis
ja hakkanud südame täiega heinu
üles laduma. — Aga waata hemet
mis nüüd sulane nägi, et nende üles
tõstetawa heinde sees mis ta anguga
tõstnud olnud rohkem ussa kui heinas!
Nõnda et see kuhi olnud wümaks kõik
ümber ringi ussa täis. — Sulasel tulnud
jälestus peale neid nähes jo nüüd hak-
kanud peremeest paluma, et tule
nüüd üles kuhja otsa ja mina lähen
maha mina ei julge enam sün ülewal
olla! Selle palwe peale peremees
naeratanud korra: Ja sulane tul-
nud kuhja otsast maha jo peremees
lainud ise üles. Aga waata imet